

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἵπομονετικά, ἡ Κλάρα, ἐπέμενε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μὰ τὸ γάκω. Τέλος, εἶπε μιά μέρα ἀποφασιστικά στὸν πατέρα της:

—Πατέρα μου, ὁ γιάτρος λέει πὼς ἔχω ἀνάγκη ἀλλαγῆς ἀέρος, γιὰτὶ ἀρχίζω νὰ γίνομαι ἀναμικτῆ. Δὲν θὰ θέλατε νὰ πάμε νὰ μείνουμε λίγο καιρὸ στὸ Μενάφι;

—Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ ὤψωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κούταξε προσηχτικά:

—Εἶν' ἀλήθεια, παιδί μου... Ἔχεις πολὺ χαλασμένη ὀψι. Συχώρασε με... Ἦμιον πολὺ θυσιωμένος στὸν πόνο μου, ὥστε δὲν πρόσεξα τίποτε... Κουράστηκες πολὺ μὲ τὶς περιποιήσεις σου σὲ μένα... Ἐπειτα εἶνε κάτι ἄλλο ἀκόμα πού σὲ μαραζώνει, δὲν εἶν' ἔτσι;... Τὶ ἀπόγινε ὁ Τζιλ;

Ἡ Κλάρα ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ κάνη σταθερὴ τὴ φωνή της πού ἔτρεμε:

—Δὲν ἔξω, πατέρα μου. Διέκοψα κάθε σχέση μὰζὺ του καὶ δὲν ὄν ξαναεἶδα πειὰ ἀπὸ τότε...

—Ἄ! Ὡστε τὸ ἔκανεσ αὐτό; Εἶνε κρίμα, γιὰτὶ θὰ μπορούσε νὰ σὲ κάνη εὐτυχιωμένη καὶ θ' ἀργήσε χωρὶς ἄλλο πολὺ νὰ ὄρῃ ἕνα αὐτίγιο πού νάχη τὴν πλάκα χαρισμάτα ὅσα αὐτός...

—Ὡ! φτάνει αὐτὴ ἡ πρώτη δοκιμὴ! ψιθύρισε ἡ Κλάρα μὲ μὴ ἀπεργρατὴ ἔκφρασι πόνου στὸ πρόσωπό της.

Ἐπειτ' ἀπὸ ὄχτὸ μέρες, ὁ ντὲ Κομπέρ κι' ἡ κόρη του ἔγκατέλειπαν τὸ Πορτίο, παίρνοντας ἕνα μόνο ὑπηρέτη μὰζὺ τους, γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ θαρώνου, γιὰτὶ ἡ Κλάρα λογάριζε νὰ ὄρῃ στὸ Μενάφι μιά ὑπερέτρια κ' ἔξ ἄλλου ἤθελε νὰ κάνη μόνη της πολλὰς ἐργασίες γιὰ νὰ δώξη τὶς θλιθερὲς ἀναμνήσεις της καὶ ν' ἀποκοιμηθῆ τὸν πόνο της.

XIV

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο ντὲ Κομπέρ, ὁ Τζιλ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι του μιούτρελλος ἀπὸ τὸν πόνο κ' εἶχε κλειστή στὴν κόμηρ του. Ἐπὶ δύο ἡμέρες, δὲν θύγηε καθόλου ἔξω. Σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς, ἔμενε ὄρθρινος μὲσα στὸ γραφεῖο του, θυσιωμένος στὴν ἀπέραντη ὀδύνη του καὶ ξαναφέροντας μὲ πίκρα στὸ νοῦ του τὴν ἀνάμνησι τῶν εὐτυχιωμένων ὀρών, πού εἶχε δῆ τὴν Κλάρα καθισμένη ἐκεῖ, νὰ φωτίζη τὸ δωμάτιο μὲ τὴ γοητευτικὴ ὠμορφιά της καὶ μὲ τὴ γλυκεῖα ἀχτινοβολία τῶν μεγάλων της ματιῶν.

Σιγά-σιγά, ἕνα αἰσθημα καινούργιο γενιόντανε μὲσα του: μιά θαθεαὶ καὶ μανιασμένη ἀγανάκτησι ἐναντίον αὐτοῦ, τοῦ νεαροῦ ἀνεξαρτήτου πλάσματος, πού δὲν εἶχε διστασεῖ νὰ ποδοπατήσῃ τὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἔρωτα καρδιά του γιὰ νὰ κάνη αὐτὸ πού ἀποκαλοῦσε τρελλὰ καθήκον της. Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα γεννήθηκε σιγεδὸν ἀέσωσ ἐν' ἄλλο: ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῆ, νὰ κἀνη τὴν Κλάρα νὰ ὑποφέρη μὲ τὴ σειρά της.

—Ἄ! μὲ ἀπέκρουσε, πεισιφρόνησε ὄλες μου τὶς ἱκεσίες! συλλογιζόταν. Ἐ λοιπόν, θὰ ἔχησ τὴν εὐχαρίστησι νὰ μὲ δῆς πού θὰ γίνω ἕνας κολασμένος, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπεράτη εὐτυχία θὰ εἶνε νὰ τραβῆ κι' ἄλλες ψυχὰς μὰζὺ του στὴν ἄβυσσο...

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, εἶδαν τὸν Τζιλ ντὲ Σέμπο νὰ ξαναπαρουσιάζεται στοὺς κοσμικοὺς κύκλους ἕκατὸ φουέσ πὸ καυστικός ἀπὸ ἄλλοτε, πὸ σκληρὸς καὶ σαρκαστικὸς καὶ νὰ κάνη τέτοιες τοῖλες, ὥστε ἐπὶ μῆνες δλόκληρους ν' ἀποτελοῦν τὸ θέμα τῶν ἀισιοκορικτικῶν συζητήσεων. Συγγράφως ἔκαψε τὸ θαυρακτικὸ ἔργο πού εἶχε ἀνοίσει νὰ γράφῃ ὅπὸ τὴν ἐπιβρασι τῆς Κλάρας κι' ἄνοιξε ἕνα ἄλλο, στὸ ὁποῖο ἔγραφε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ κάνη τὴν ἐξαθέλησή του ν' ἀναπηδήσι ἀπὸ ὀρικη κι' ἀγανάκτησι.

Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ἔκανε μιά ὀπερτάτη ἐφοδο μὲσα στὴν ψυχὴ του καὶ ἡ νίκη του φαίνονταν ἀπὸ πρὶν ἔξασφα-

λιωμένη.

Ὡστόσο, ὁ Τζιλ ἐνοιωθε ξαφνικὲς κρίσεις κοτώσεως, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποῖων ἀποκαρδιωμένος ἀπ' ὄλα καὶ προπάντων ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, κλεινόταν μὲσα στὸ γραφεῖο του, ἀρνούμενος νὰ δεχτῆ τοὺς πάντας. Μὰ, σ' ἔκεινε τὶς στιγμὲς, ἡ διαπεραστικὴ μνησικακία του ἐναντίον τῆς Κλάρας μεγάλωνε περισσότερο, γιὰτὶ ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς θαθεαῖς ὀδύνης, ἡ ὁποία τὸν κατεβίωκε παντοῦ καὶ, σὲ μερικὲς στιγμὲς τὸν ἔσπρωχνε ἐπιπαχτικά ν' ἀναζητῆ τὴν ἀπόλυτη μοναξιά.

Ἐνα θρόβου, ἡ σκέψις τῆς αυτοκτονίας γενιόθηκε στὸ μυαλό του, καὶ δὲν τὴν ἀπέκρουσε.

—Θὰ ἦταν κι' αὐτὸ μιά λύσις, σκέφτηκε. Βαρῆθηκα πειὰ, θαρῆθηκα αὐτὴ τὴν ἡλιθία ζωή.

Ὁ καισαριέρης του μῆτῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲσα καὶ τοῦ ἔδωσε μιά ἐπιστολή, πού μόλις τὴν εἶχαν φερεῖ. Ἀσπρημένος, ὁ Τζιλ, τὴν ἀνοίξε. Ὁ γέρος καλλιτέχνης, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε μιλήσει ἄλλοτε στὴν Κλάρα, τοῦ ἔγραφε πὼς ἦταν ἔτοιμοθάνατος καὶ πὼς θὰ ἦταν εὐτυχῆς ἀν τὸν ἔβλεπε γιὰ τελευταία φορὰ.

Ὁ Τζιλ τὸν εἶχε παραμελήσει κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες. Ἄι σήμερα ἀκόμα, ἀφοῦ εἶπε: «Μπα!... Τὸ δυστυχισμένο...» πέταξε τὴν ἐπιστολή ἐπάνου στὸν τραπέζι καὶ ψιθύρισε ἀνασηκωντάς τοὺς ὤμους του:

—Τὶ μπορεῖ νὰ τοῦ κάνη ἡ παρουσία μου; Τίποτε... Ὁ φτωχὸς ἀνθρώπος!... Δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ πῶ ὅτε μὰ λέει ἐλπίδος. Κ' ἔξ ἄλλου, δὲν ἐνδιαφέρωμαι πειὰ γιὰ κανένα!...

Ὡστόσο, ἐκείνη τὴ νύχτα, ὠνειρεύτηκε τὸν Ἐρθέ Μπερνελλέκ. —Ἐστὸν ἔλεγαν τὸ γέρο καλλιτέχνη—ὁ ὁποῖος τὸν κούταξε μὲ τ' ἀγαθὰ σθημένα του μάτια καὶ τὸν προσκαλοῦσε μὲ γλυκύτητα: «Ἐλα λοιπόν, παιδί μου.» Ἐστὸ τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ζαλιζέποντας τυχαίως τὸ σύντομο γράμμα πού τοῦ εἶχε στείλει ὁ ἔτοιμοθάνατος, σκέφτηκε:

—Στὸ κάτω-κάτω, μπορῶ νὰ πάω νὰ τὸν ἰδῶ, ἀφοῦ αὐτὸ τοῦ κόνει εὐχαρίστησι...

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωί, τὸ ἀμάξι του τὸν ἔφερε στὴ συνοικία Μπατινιάλ, ὅπου κατοικοῦσε ὁ γέρος καλλιτέχνης, σ' ἕνα διαμέρισμα, τοῦ ὁποῖου τὸ νοῖκι πλήρως διακριτικά ὁ Τζιλ. Ἡ νοσοκόμος πῆγε κι' ἄνοιξε στὸ νέο καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο ξεψυχοῦσε σιγά-σιγά ὁ Ἐρθέ Μπερνελλέκ.

Καθὼς εἶδε τὸν Τζιλ, μὴ ἄχτινα χαρὰς φάτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἔτοιμοθάνατου—ἕνα πρόσωπο μαραμένο, γλωμὸν σάν κερὶ, πού κατέληγε σὲ μιά ὥραϊα λευκὴ γενειάδα.

Ὁ Τζιλ πλησίασε καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι, πῆρε ἐν' ἀπὸ τὰ ρυτιωμένα χέρια τοῦ ἀρρώστου, πού ὁ θάνατος εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ τὰ παγώνει.

—Φτωχὴ μου φίλε, εἶπε, πόσο λυπῶμαι καὶ μετανῶ. πού σὰς παραμέλησα τόσο τὸν τελευταῖο καιρὸ...

—Ναι... ἔκανα πολὺ καιρὸ νὰ σὰς δῶ... ἀπάντησε μὲ τὴ σθημένη του φωνὴ ὁ ἔτοιμοθάνατος. Ὅλες τὶς ἡμέρες ἔπιζα. Σὰς ἀγαπῶ τόσο... Εἶστε τόσο καλὸς...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζιλ, πού εἶχε συγκινηθῆ γιὰ μιά στιγμὴ στὸ ἀντίκροσμα τοῦ ἔτοιμοθανάτου, πῆρε πάλι μιά σκληρὴ ἔκφρασι...

—Ὅχι! εἶπε. Δὲν εἶμαι καλός!... Ἀπατάσθε, κύριε ντὲ Μπερνελλέκ. Εἶμαι κακός!... Πολὺ κακός!...

Ὁ γέρο καλλιτέχνης ἀνασηκώσε μὲ κόπο τὸ γέρι του καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ στήθος τοῦ Τζιλ.

—Τὸ θάθεο ἐκεῖ μὲσα εἶνε καλὸ! εἶπε. Ἀπόδειξε δτι μὴ ἀγαπῆσατε λίγους. Εὐχαριστῶ. Τώρα, φύγω. Ὁ Θεὸς δὲ μὲ περιμενεῖ. Ἐκανα πολλὰ σφάλματα στὴ ζωὴ μου, μὰ τώρα ἡ σκέψι μου ξαναγύρισε πρὸς τὸ Θεὸ, στὸ Θεὸ πού εἶχα μάθει ν' ἀγαπῶ στὰ

Ἐνα αἰσθημα καινούργιο γενιόντανε σιγά-σιγά στὴν ψυχὴ του.

παιδικά μου χρόνια. 'Ο Ιερέυς ήρθε και μ' εξωμολόγησε και τώρα είμαι έτοιμος νά παρουσιαστώ μπροστά του.

'Ο έτοιμοθάνατος σώπασε κ' επί μερικές στιγμές μονάχα τ' ο-
τικ-τάκ του έκκερμευς διέκοπτε τή σιωπή του μικρού δωματίου.

'Ο Τζιλ είχε καθίσει και κύτταζε τόν έτοιμοθάνατο, θυσιαι-
νος σέ σκέψεις. Ζήλευε αυτό τόν άνθρωπο, που είχε φτάσει στό
τέλος τής ζωής του και που έφευγε με τόση έπίσημη γαλήνη, με
τή θεβασιότητα ότι θα εύρισκε μετά τόν θάνατο ένα δικαστή εϋ-
σπλαχνικό, γιατί ένας Ιερέυς είχε προσέρει πάνω από τόν τάφο
του λόγια που εξαγνίζουν τήν ψυχή. Αυτός ο άμαρτωλός που εί-
χε ξεχάσει επί τόσα χρόνια τόν Θεό του, είχε τώρα πεία τήν ί-
δια άπλη και γεμάτη έμπιστοσύνη πίστη που έχουν όλες ή άγνες
ψυχές, -όπως ή ψυχή τής Κλάρας.

Κάτι σάλεψε μέσα στην ψυχή του Τζιλ, όπως γινότανε κάθε
σώρα που θυμότανε τήν Κλάρα. Καί τή θυμότανε αδιάκοπα, πρό
πάντων στις στιγμές που έννοιωνε τόν εαυτό του πικρό. Τότε
λοιμίζε πως έβλεπε να καρφώνονται έπάνω του τ' αυστηρά και
θλιμμένα βλέμματα τής εραστέλης του, τού φαίνονταν πως μια
σωνή άπελπισμένη τού ψιθύριζε σ' αυτή: «Τζιλ!... Γζιλ!...
Μά άνωρθωνόταν άγριος, ακούγοντας μια άλλη φωνή του τού
έλεγε σαρκαστικά: «Κάμε τή να ύπερέρη!... Έκδικήσου τήν,
καταστρέφοντας τήν ψυχή σου!»

'Εκείνη τή στιγμή μια πόρτα άνοιξε κ' ένας Ιε-
ρέυς προχώρησε άργά προς τόν κρεββάτι.

'Ο Τζιλ σηκώθηκε και τόν χαίρεται. Τά μά-
τια του έτοιμοθάνατου, που είχαν σχεδόν θολώ-
σει πεία, γύρισαν προς τόν αντίπρόσωπο τού 'Υ-
ψίστου:

—Εύχαριστώ! τού ψιθύρισε. "Εγώ πιστή!...
Εϋλόγηστε με.

Τό χέρι του Ιερέως ύψώθηκε πάνω άπ' τόν λευ-
κό κεφάλι.

—Ναι, πρόφερε, ο Θεός άς σάς εύλογησέ και
ας σάς δεχτή στην αιώνια άνάπαυσι, εσάς που
ξαναγυρίσατε σ' αυτόν!... Έγκαταλείψητε σ'
αυτό τόν Θεό, τόν άπέραντα καλό, που δέχεται με
τόση εύσπλαχνία τούς μετανοούντας άμαρτω-
λους... Μή φοβάσθε τίποτε γιατί ο οικτός του εί-
νε άπέραντος και σάς άγαπά.

—Δέν φοβάμαι... είπε ο έτοιμοθάνατος. "Εχω
πίστη... κύριε ντέ Σέμπρ...

Και τά μάτια του, που δέν έβλεπαν πεία σγε-
δόν καθόλου, γύρισαν προς τόν μέρος του Τζιλ.

'Ακούγοντας τόν γνωστότατο αυτό δίνομα, ο Ιε-
ρέως, κύτταζε τόν ύποκλιμητα που ήταν κοντά
του και μια ζωηρή έκπληξις ζωγραφίστηκε στή
φυσιογνωμία του. 'Ασφαλώς δέν περίμενε να βρη
κοντά στό κρεββάτι τής άγωνίας ένός στωχού
καλλιτέχνη, τόν σκεπτικιστή αυτόν συγγραφέα,
ο όποιος είχε φήμη έγωιστού κι' άμέριμου άν-
θρώπου.

'Ο Τζιλ έσκιμπε προς τόν έτοιμοθάνατο και τού
έπιασε τόν χέρι, ρωτώντας τον με γλυκύτητα:

—Τί θέλεις από μένα, παλιέ μου φίλε;...

—Θέλω νά σάς πώ, μικρό μου παιδί... να είστε
καλός και νά κάνετε τόν καθήκον σας... "Εγώ δέν
τό έκανα πάντοτε...

Τά λόγια έβγαιναν πεία δυσδιάκριτα άπ' τή
χείλη του. Ψιθύρισε άκόμα:

—Θεέ μου! Πιστεύω...

"Ενας σπασμός μάζεψε τόν πρόσωπό του και
λοξοστράβωσε τόν στόμα του, έπάνω στό όποιο ο
Ιερέυς ακούμπησε τόν 'Εσταυρωμένο. Καί με μια
πνοή σχεδόν άνεπαίσθητη, ή ζωή έφυγε από τόν
βασιανισμό αυτό πτώμα.

'Ο Ιερέυς τού έκλεισε τά μάτια και φίλησε τόν παγωμένο
γυτώ. "Επειτα γύρισε και κύτταζε τόν Τζιλ, τού όποιου ή φυσι-
ογνωμία φανέρωνε μια ζωηρή συγκίνησι, καθώς έβλεπε μπροστα
του αυτό τόν άμυχο σώμα. Μόλις άνασκήκωσε τά μάτια του άπ'
αυτό κι' αντίκρισε τόν σοβαρό και βαθύ βλέμμα του Ιερέως,
είπε:

—Είνε εύτυχής, που ξεμπερδέψε από τή ζωή.

—Ναι, άπάντησε ο Ιερέυς, είν' εύτυχής, γιατί έφουσε έν ειρή-
νη, συμπληρωμένος με τόν Θεό, τόν όποιο επί τόσον καιρό είχε
ξεχάσει. Είν' ώρατος ο θάνατος ένός άμαρτωλού, που μετανοή.
Είσαστε φίλος του, κύριε;

—Ναι, πρό πολλών έτών έρχόμουσι και τόν έβλεπα συχνά.
Θ' αναλάβετε, κύριε αδέρφ, να τού κάνετε μια κηδεία άξιωπε-
ρή, τής όποις όλα τά έξοδα θα είνε δικιά μου;

—Βέβαια, κύριε, θα τόν αναλάβω εύχαριστως, άφοδ ο φτωχός
άνθρωπος δέν έχει οικογένεια.

'Ο Τζιλ έδωσε τήν κάρτα του στόν Ιερέα κι' έπειτα, γέρον-
τας προς τόν κρεββάτι, φίλησε κι' αυτός τόν μέτωπο του νεκρού.

Βγήκε κατόπι άπ' τόν ταπεινό δωμάτιο σέ μι' άλλόκοτη ψυ-
χική κατάστασι. Αυτός, ο λεπτός αναλυτής τών αισθημάτων
των άλλων, δέν μπορούσε νά έξηγήσει τί γινότανε μέσα του.
Πώς αυτός ο θάνατος, ο τόσο γαλήνιος, ο τόσο άπλός ένός γέ-

ρου, έγινε άφορητο να τού σφίγγεται τώρα ή καρδιά από μια
τόσο δυνατή συγκίνησι; Μήπως άκριβώς αυτή ή άπλότης, αυτή
ή έπίσημη γαλήνη, αυτή ή έμπιστοσύνη τού παραπληρωμένου άρ-
νού, που ξαναγύριζε στό ποιητικό του, έδιναν στην έρεθισμένη
ψυχή του αυτή τήν άλλόκοτη έντύπωσι, τή γεμάτη πίκρα πρα-
ότητα κι' άλλόκοτη έλπίδα;

Ξαναγυρίζοντας στό σπίτι του, βρήκε μια έπιστολή έπάνω
στό γραφείο του. "Ερριψε μια ματιά στην έπιγραφή της, που ή-
ταν γραμμένη με τρεμάμενο γυναικείο χαρακτήρα, τήν άνοιξε
και τή διάβασε "Ιδού τί έγραφε:

"Συγγορέσέ με, Τζιλ, που τολμώ νά κάνω αυτό τόν διάδημα σέ σένα!
Είμαι πολύ άφορητή κι' ή δύναμις μου σβήνον μερα με τήν ή-
μερα. Δέν θα μ' ένδιέφερε καθόλου γιά τόν θάνατο, άφοδ εσένα σ' έ-
χουσα γιά πάντα, άν δέν ήταν ή μικρή μου Κάρια, ή Κάγια μας!...
"Ω! ή λατριμένη μικρούλα!... "Όταν σκέφτομαι πως θά τήν έβρω
μόνη, μωδ έξχεται να τρελλάθω... Πουδ; Θεέ μου, θα φρονιστή σ' α-
τή; Θά φρονισής τάχα εσύ; Μά εσύ δέν θέλεις ποτε νά τήν γυρο-
σής... Κι' όμως είνε τόσο ζωηρομένη κι' τόσο τρυφερή... Έχει τή
μάτια σου, τά χαριτωματικά σου, κι' όταν δέν είνε στό κέρμα της,
έχει αυτή τήν πτιχή τών χειλιών που είχες και σύ όταν θυνοσε μωδ
μου. Μά ή ήγεία της είνε πολύ λεπτή κι' άταίπει πολλές φρονιτές;
πολλή άγάπη... Πουδ; Θα τής τήν όψει, όταν έγώ θα
έχω πεθάνει; Τζιλ, από ενσταλντία, συλλογιστον πως
είσαι πατέρας. "Ελα νά δής τόν παιδί σου, έλα νά με
διαβεβαιώσης πως όταν πεθάνω θα τόν αγαθήσει κι'
θα μ' άνταναστήσει; κοντά του. Φανού άκόμα και λι-
πόνησης όλα τά άδικα που σοδ έκανα ένώ, ή όποια όπο-
ίο σ' αγαπούσα τόσο και σ' αγαπού πάντοτε.

Τέρας

"Η τελευταία φράσις τής έπιστολής διαβα-
ζόντουσαν με μεγάλη δυσκολία 'Ασφαλώς, ή
ένε γυναικία θα κατέβαλε μεγάλο κόπο γιά να
γράφη άπές τις γραμμές, τόσο λόγω τής τυλο-
τήτος της, όσο και τής άδυναμίας που τής προ-
καλούσε ή άρρώστια της.

Τόν πρόσωπο του Τζιλ συναφρουθήκε ύπότομα.
Μέ μια θυμωμένη κίνησι, πέταξε τήν έπιστολή μα-
κριά.

—Τί τής ήρθε πάλι; μουρούριες. Δέν ύπα-
ρχει τίποτε κοινό μεταξύ μας... Τό παιδί; Θά τό
βάλω σ' ένα οικοτροφείο κι' εκεί θ' άνατραφή, ό-
πως όλα τά παιδιά, τών όποιων οι γονείς δέν ά-
νησχοούν γι' αυτά... "Εγώ δέν ένδιαφέρωμαι κα-
θόλου... Είνε τρελλή ή μητέρα του, που έχει άν-
τή τήν ιδέα.

—Τό γεύμα του κυρίου ύποκλήτου είν' έτοιμο!
σήγγειλε εκείνη τή στιγμή, ένας ύπρητής.

'Ο Τζιλ πέρασε στην τραπεζαρία, μά μόλις
άγγιξε τόν φαγητό που τού σερβίρισαν. "Ηταν έ-
ξαιρετικά νευριασμένος. "Η συμπτώσις αυτής
της επικήλσεως τής χωρισμένης συζούγου του,
πούρχοταν άμέσως μετά τά λόγια του έτοιμοθα-
νάτου καλλιτέχνη, τού έκανε έντύπωσι. "Εξ άλ-
λου, μέσα στα βάθη τής καρδιάς του, όπου ο έ-
γωισμός του δέν είχε πνίξει όλα τά καλά αισθη-
ματα, κάτι είχε ταραχθή από τή μητρική άνησυ-
χία, τήν όποια φανέρωνε αυτό τόν διάδημα τής

Τύρας

"Ωστόσο, ο Τζιλ δέν άπάντησε σ' αυτή τήν έπιστολή και γιά
ν' άποκοιμήση τις τίψεις, που είχαν άρχισι να γεννιότανι μέ-
σα του, ζήτησε να ξεχαστή στις διασκεδάσις, στα ταξείδια,
στις διαμονές σέ πύργους εύπατριδών ή ανθρώπων τών γραμ-
μάτων. Κυνηγούσε, εφέλτερας, έκανε μεγάλες έκδρομές με
αυτόκίνητο, κι' όλα τά έκανε με τήν ίδια λύσσα.

Μά, παρ' όλ' αυτά, στό μαυλό του ξαναγύριζαν αδιάκοπα τά
λόγια τής Κλάρας, που τού ύπεδεικνυαν τόν καθήκον του, τού νε-
κρού πεία "Εθρέ Μπερνελλέκ κι' ή γεμάτη άγωνία έπιστολή τής
Τύρας.

Τότε προσπάθησε να καταφύγη σ' ένα άλλο μέσον. Κλειστή-
κε στό σπίτι του κι' άρχισε να εργάζεσται μονασμένα. Μά κι' έ-
κει άκόμα, ή όχληρήσκέ σκέψις τών γυναικών.

"Η ιδέα τής άποκτοχής τού ξαναγύρισε τότε. Αυτό έγινε ένα
βροχερό άπόγευμα του φθινοπώρου.

("Ακολουθεί)

—Ο Θεός άς σάς δεχτή στην αιώνια
ανάπαυσι, είπε ο Ιερέυς.